

[Indenrigsministeren.]

Jeg står altså her med dette lovforslag, som jeg ikke på nogen som helst måde skal gå ind i diskussion om med hver enkelt, der har været fremme her. Der er heller ikke stillet mange spørgsmål til mig. Der er fremført synspunkter og standpunkter, som jeg kan respektere; en række af dem deler jeg, andre kan jeg ikke slutte mig til, men således må det nu engang være, og så må vi jo se, hvordan vi kommer til et slutresultat.

Der er en ting, hr. Ove Hansen sagde, som jeg gerne vil sætte en streg under. Det er med hensyn til omegnskommunerne og deres styre. Vi har sagt det mange gange, men jeg må gentage det her: det er ikke en opgave, der løses, fordi disse kommuner er dårligt styret; det er af hensyn til den fremtid, vi går i møde, med planlægning og alt, hvad der fremhæves. Det er på denne baggrund, denne nye inddeling af det kommunale liv her i landet finder sted, og jeg vil gerne understrege over for disse velledede omegnskommuner, at de har i sandhed gjort et stort og et dygtigt arbejde.

Der er enkelte ting, jeg gerne vil føre frem her. For det første vil jeg gerne sige, at når jeg har valgt at fremsætte det lovforslag, som jeg har gjort, og dermed har måttet fremlægge et forslag, hvorefter visse kommuner deles, er det, fordi jeg har villet følge kommunalreformkommissionens grundige arbejde, idet jeg ikke fandt, at jeg skulle ud i marken igen og gå det hele efter. Og da jeg alligevel ikke skal sætte mit navn endeligt under dette forslag, men det er folketinget, der skal have det fremlagt, har jeg altså gjort det på denne måde. Jeg vil gerne bekræfte her, at på dette område som på alle andre vil der være rig lejlighed til at drøfte og diskutere disse ting i det udvalgsarbejde, som vi nu skal i gang med. Alle muligheder står altså åbne. Men jeg kan ikke lade være med at pege på en lille ting: de kommuner, der skal deles, vil som regel helst have hele kommunen med ind i den store kommune. Det er spørgsmål, som bedre egner sig til udvalgsarbejdet end til debat her i salen, føler jeg i hvert fald, men spørgsmålet står altså åbent, og vi kan vende tilbage til det.

Det andet, jeg gerne vil sige et par ord om, det er spørgsmålet om lokalrådene. Det

er en tanke, som jo er kommet frem i de senere år, og det vil der heller ikke være mulighed for ved denne lejlighed her i salen i dag at finde ud af, kan jeg næsten sige. Jeg læste om og har hørt om den interessante konference, der i søndags var her i byen, med overborgmesteren og de lokale råd i København. Denne drøftelse foregik jo, synes jeg, på en måde, så man godt kunne drage mange nyttige ting ud af den. Der kommer selvfølgelig en vanskelighed, lad det nu i og for sig ligge, men jeg må måske alligevel lige tangere det. Skal de have penge, eller skal de ikke have penge? Det er til syvende og sidst det, det drejer sig om. De, der har udtalt sig her, er jo af den opfattelse — således har jeg i hvert fald noteret det — at man ikke tør henlægge en skatteudskrivning til et fjerde led. Vi har staten, vi har amtet, vi har kommunerne. Det, man står i begreb med, hvis man gik et langt skridt her, er at danne en fjerde etage mellem amterne og kommunerne eller under kommunerne, hvis man kun vil tage lokalrådene. Jeg tror, det er nyttigt at forbyde sig i det. Hvis lokalrådene kan formes sådan — og det vil jeg håbe de kan — at man skaber kontakt til de forskellige egne af kommunen eller de forskellige områder inden for købstadkommunen eller storkommunen, ja, så vil det nok vise sig at være en nyttig ting, og det tror jeg man skal arbejde videre på.

I denne tankegang når man selvfølgelig til spørgsmålet om, hvor mange medlemmer der skal være i disse 3 store kommuners råd. Sidst vi drøftede det, var der flertal i folketinget for, at vi ikke skulle gå for vidt, og vi blev altså stående ved det, vi har nu, men jeg personlig er af den opfattelse, som vel næsten alle, der har udtalt sig her i dag, er kommet til, at det sikkert vil være fornuftigt at se på det spørgsmål og foretage en udvidelse af det antal medlemmer, som i fremtiden skal have ansvaret for disse 3 storkommuners ledelse.

Så har spørgsmålet om hovedstaden og dens problemer været fremme. Jeg har ikke forsømt nogen lejlighed til at understrege over for hovedstadsområdet, at det måtte være ønskeligt, at de så hurtigt som muligt fandt en løsning. Men jeg har også forstået på forskellige drøftelser, vi har haft her i tinget, at med det store område, som det